

יחמור הזהב

לודוויג באכשטיין
איורים קרל פרינגר

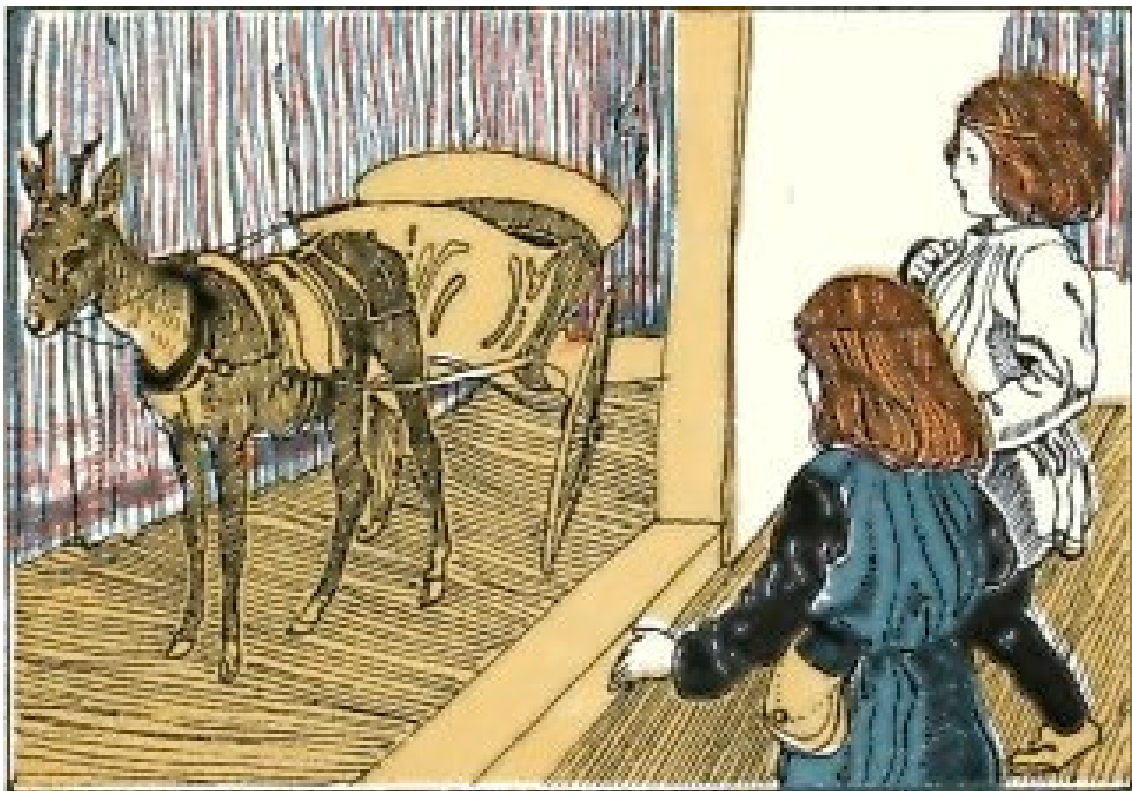
היה פעם זוג תאומים, רודי וגרדה, שנותרו לבדם בעולם. ההורים שנפטרו לא השאירו להם כל רכוש, והם היו עדיין קטנים מדי כדי לעבוד. לכן הם נאלצו ללכת ולבקש נדבות כדי לאכול. מדי ערב נמצאו אנשים טובים, שנתנו להם ללון בביתם, אך אלה היו לרוב עניים גם הם, ולא יכלו לעזור להם במאומה. וכך הגיעו פעם הילדים לבית שעמד בודד בצד הדרך. הם דפקו בחלון וענתה להם אישה זקנה גדולה. לשאלה האם יוכלו לנון אצלה ענתה "בקשה, כנסו-נא" אך מיד הוסיפה "אתן לכם ללון כאן, אבל אם בעלי ירגיש בכם, אוי ווי לכם, כי הוא ענק האוהב לאכול ילדים קטנים צלויים, ולכן הוא הורג כל ילד שרק מזדמן לו." הילדים נבהלו, אבל היה כבר מאוחר והיו עייפים מאוד. לכן הסכימו שהאישה תכניס אותם לחבית גדולה והשתדלו לשכב בה בשקט, כדי שהענק לא ירגיש בהם,

אך מרוב פחד לא יכלו להירדם. אחרי שעה שמעו צעדים כבדים של איש, שהיה כנראה אותו ענק האוכל ילדים, שעליו דיברה האישה. הוא כעס מאוד שאישתו לא הכינה לו תבשיל בשר ילדים אך

היא הרגיעה אותו באומרה שיקבל תבשיל כזה למחרת. אחרי שכעסו נרגע הילדים הצליחו להירדם בחבית,

"אל תדאג, אחי" ענתה גרדה "אני זוכרת עדיין מילות קסם בעלות עוצמה, שלימדה אותי סבתא שלנו:

**"ורד אדום דוקר, אך אם תראה אותי,
אל תראה אותי"**

ומיד היא הפכה לפרח ורד-בר, רודי לקוצים שעליו,
היחמור לענפים והעגלה לעלים.
כשענק אוכל-האדם ואישתו הגיעו לשיח, האישה רצתה

ובבוקר התעוררו ושמעו את צעדיו הכבדים, כשיצא
מהבית.

האישה נתנה להם ארוחה בוקר אבל אמרה "אני צריכה
לצאת עכשיו לקניות, ואתם תעשו עבודה תמורת
הלינה. הנה לכם שני מטאטאים ותנקו את החדרים
בקומה העליונה. יש שם שנים-עשר חדרים, אבל אתם
תעבדו רק באחת-עשר מהם. את האחרון אל תפתחו
בשום אופן, פן יקרה לכולנו אסון גדול. תעבדו יפה,
שהכל יהיה כבר נקי כשאחזור!"

הילדים ניגשו במרץ לעבודה וגמרו אותה מהר. אבל
גרדה, שהייתה סקרנית גדולה, החליטה לציץ לחדר
השנים-עשר, כדי לראות מה יש בו. היא הציצה דרך
חור המנעול וראתה שם עגלת זהב קטנה, וגם יחמור
זהב. מהר קראה גרדה לרודי, ואחרי שהיו בטוחים
שהאישה עוד לא חזרה, פתחו את דלת החדר, הוציאו
את העגלה, רתמו אליה את היחמור, התיישבו בה ונסעו
משם.

אך בדרך ראו מרחוק את הזקנה ואת הענק אוכל
הילדים הולכים מולם.

אמר רודי "הו אחותי, מה נעשה עכשיו. הם בוודאי
יתפסו אותנו."

לקטוף את הפרח היפה, אך הקוצים דקרו אותה חזק
והיא הלכה משם בכעס, עם יד מדממת.
אחרי שזוג הזקנים נעלם הילדים חזרו לדמותם הרגילה
והמשיכו בדרכם. כעבור זמן ראו בצד הדרך תנור אפיה
מלא לחם, ופתאום שמעו קול יוצא ממנו "תוציאו את
הלחם שלי! תוציאו את הלחם שלי!"
מהר הוציאה גרדה את הלחם מהתנור, שמה לתוך
העגלה, והם המשיכו הלאה.
אחרי כברת דרך הם ראו עץ אגסים וממנו בקע קול
"ניערו את הפרי שלי! ניערו את הפרי שלי!"
שני הילדים ניערו את גזע העץ והאגסים נפלו ישר לתוך
העגלה.
הם המשיכו לנסוע עד שהגיעו לגפן, שגם הוא ביקש
"בצרו את הענבים שלי! בצרו את הענבים שלי!"
הם ניגשו מיד לעבודה והעמיסו גם את הענבים על
העגלה.
בינתיים הענק ואישתו הרגישו שהילדים לקחו מהם את
היחמור והעגלה. את שני אלה הם שדדו לפני זמן רב
אצל איש אחד. כי העגלה והיחמור היו לא רק בעלי ערך
רב בעצמם, אלא הייתה לה גם תכונת פלא, שבכל
מקום משכה עליה לחם ופרי בכל הזדמנות. לכן בני

"ברווזים, ברווזים, שחו-נא יחד כולם ותעשו לי גשר, כדי שאוכל לעבור."

מהר שחו הברווזים, הצטופפו כולם ביחד ועשו גשר לרוחב האגם. הילדים, היחמור והעגלה עם כל מה שבה יכלו לעבור על גביהם בשלום לצד שני של האגם, וכל

הברווזים התפזרו מיד שוב במים. לא לקח זמן רב והענק עם אישתו הגיעו לאגם. אך גם הענק ידע את מילות הקסם והוא קרא בקולו הגס והעבה:

"ברווזים, ברווזים, שחו-נא יחד כולם ותעשו לי גשר, כדי שאוכל לעבור."

שוב התאספו כל הברווזים ובנו גשר לרוחב האגם.

הזוג יכלו לחיות בשקט, וליהנות מאוכל חינם, כל זמן שהעגלה הייתה ברשותם. כשראו שהילדים לקחו מהם את העגלה, החליטו לרדוף אחריהם כדי להשיב לעצמם את הרכוש יקר-הערך. לכן הם התחילו מיד לרדוף אחרי הילדים בצעדי ענק. הילדים המשיכו לנסוע בעגלה והגיעו לאגם גדול, שחסם להם את הדרך. באגם שחתה להקה גדולה של ברווזים. ואז ניגשה גרדה לחוף, זרקה לברווזים קצת מהלחם שבעגלה ואמרה:

הענק ואישתו התחילו לעבור עליו אל הצד השני, אך דווקא כשהיו מעל המקום העמוק ביותר באגם, הברווזים התפזרו והענק המרושע, יחד עם אישתו נפלו למים ולא יצאו משם יותר.

בזכות עגלת היחמור נעשו רודי וגרדה לאנשים עשירים ומכובדים, אך לא שמרו רק לעצמם את כל הטוב, שהביאה להם עגלת הפלא ויחמור הזהב. הם תרמו הרבה ועזרו לאנשים עניים, כפי שפעם אנשים אחרים עזרו להם.